

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
เมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕ [เช้า]

ธรรมเทศนาระชาด

เครื่องอะไรมารออยู่ (โทรศัพท์มือถือครับ เขาโทรมาเข้าเครื่องทางนี้ บอกให้ทางนี้เอาไปวางไว้ที่ลำโพง เวลาหลวงตาเทศน์ก็ได้ยินพร้อมกันครับ) ทางสหรัฐขอมาทางนี้ ฟังธรรมจากที่นี่เทศน์ ลงไปสู่สหรัฐ นี่เขาก็มาฟัง เขาอยากฟัง เราเทศน์อยู่ศาลาวัดป่าบ้านตาดเขาก็ฟังธรรมพร้อมกัน คือขณะนี้เราก็ฟัง ทางสหรัฐก็ฟัง ได้ยินพร้อมกัน อยู่อุดรก็เหมือนกัน มานี่เขาก็มาขออีก ให้เทศน์ไปทางสหรัฐ ก็เหมาะสมอยู่แล้วสำหรับธรรมของพระพุทธเจ้า เป็นธรรมที่เลิศเลอไม่เป็นข้าศึกต่อผู้หนึ่งผู้ใดเลย

พุทธศาสนาจึงเข้าได้หมดทั่วสามแดนโลกธาตุ เพราะเป็นธรรมล้วน ๆ มีแต่คุณอย่างเดียว โทษไม่มี นี่เขาอยู่ตั้งนูนสหรัฐ เขาก็ยังได้ยินได้ฟังอรรถธรรม เราอยู่เมืองไทยก็สมควรอย่างยิ่ง คืออยู่ใกล้ชิดกว่าเขา ควรจะได้ยินได้ฟังอรรถธรรมประจำวัน เมื่อมีครูมีอาจารย์ผู้มาแนะนำสั่งสอน เราควรที่จะได้ยินได้ฟังเป็นเครื่องระลึก และเป็นสิริมงคลแก่จิตใจเราเป็นประจำ อย่างนี้เรียกว่าเรามีที่ยึดที่เกาะเป็นประจำ ดีกว่าผู้ที่ไม่มีเครื่องยึดเสียเลย ตื่นมาอย่างลอย ๆ หมดทั้งวันจนค่ำ ค่ำอย่างลอย ๆ ตื่นอย่างลอย ๆ หลับอย่างลอย ๆ เป็นอยู่อย่างลอยลม ตายก็ลอยลม ดีกว่าพวกนี้เป็นไหน ๆ

สารคุณแห่งธรรมนี้เลิศเลอ เมื่อได้เข้าสัมผัสในใจแล้วถึงทราบชัดเจน ธรรมเข้าสัมผัสกับใจมากน้อยเพียงไร ใจจะตื่นเนื้อตื่นตัวขึ้นสู่ธรรม และมีความกระหึ่มขี้มย่องจิตใจมีคุณค่ามีราคาขึ้นในขณะนั้น ๆ ต่างจากอารมณ์ทั้งหลายที่เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้จิตใจ คือกิเลสนั้นแหละมันบีบบี้สไฟ หรือว่ามันคลุกเคล้าอยู่กับจิตใจเราตลอดเวลา ใจเราจึงกลายเป็นพินเป็นไฟเพราะกิเลสเป็นตัวไฟ ตลอดไปเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุนี้จึงควรมีน้ำดับไฟ ได้แก่ธรรมชะล้างลงไปในใจของเรา ด้วยความระลึกถึงธรรมบทใดก็ได้ระลึกถึงทานของตนก็ชุ่มเย็น เห็นผลประจักษ์มาโดยลำดับ

ระลึกถึงศีลถึงธรรม ระลึกถึงธรรมคือการภาวนา การเกิด การตายของเจ้าของซึ่งล้วนแล้วตั้งแต่ที่จะไปข้างหน้าเหมือนกัน ไปภพนั้นไปภพนี้เรื่อย เมื่อเราระลึกถึงธรรมแล้วที่ยึดที่เกาะเราก็มี เช่นเราจะเดินทางไปจังหวัด ตำบลใดก็ตาม เราแน่ใจในรถเราแล้ว เราเป็นคนขับก็แน่ใจแล้ว เราก็ไปด้วยความแน่ใจ จนกระทั่งถึงด้วยความแน่ใจ

ปลอดภัยด้วยความแน่ใจของเรา นี่เพียงเครื่องมือภายนอกเท่านั้นเราก็เห็นได้ชัด ยิ่งธรรมเป็นของเลิศเลอด้วยแล้วยิ่งสร้างความแน่ใจให้แก่เราทุกระยะที่ระลึกถึงท่าน ถ้าไม่ได้ระลึกถึงท่านเลย อะไรกว้างแสนกว้างมีคุณค่ามีราคาอะไร จิตใจก็ไม่มี ความหมายอะไรเลย ตาย พลัดพรากจากกันไป อย่างที่โลกเป็นมานี้แหละ ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวไปเหมือนคุณงามความดีที่เราได้สร้างเป็นประจำวันของเรา

เพราะฉะนั้นธรรมนี้จึงไม่ได้ปรากฏขึ้นมาอย่างง่ายตายนะ ที่เราเห็นทุกวันนี้ก็คือธรรมพระพุทธเจ้า เกิดขึ้นมาประสบพบเห็นกับธรรมอันเลิศเลอ แต่จิตใจเรามันเลวเสียมันก็เห็นธรรมว่าเป็นข้าศึกศัตรูไปเสียอย่างนั้น เพราะตัวเองเป็นข้าศึกต่อตัวเอง แม้จะอยู่ในวงพุทธศาสนา ที่โลกทั้งหลายเขาตัดกตวงเอาบุญเอากุศลมรรค ผล นิพพาน พ้นจากทุกข์ไปมากมาย เราก็มีแต่ทางจมไปตลอด ๆ ทางอื่นไม่มี เพราะเราไม่หาทางพ้นทุกข์ มีตั้งแต่ทางลุ่มทางจมด้วยกิเลสตัณหาจุลลากไป

ตื่นนอนขึ้นมาก็ไม่ระลึกถึงคุณงามความดี ระลึกถึงแต่ความทะเยอทะยาน ความดีความดี อันนั้นก็เอา อันนั้นก็เอา อันนั้นก็หวัง อันนั้นก็หวัง หวังเต็มหัวใจ แต่ความผิดหวังมันเข้ามาแทนที่และเต็มหัวใจ มีแต่กองทุกข์เป็นตัวผล บีบบีบไฟหัวใจของเราอยู่อย่างนี้ ทั่วไปนะโลกอันนี้ เรื่อยไปตำหนิคนนั้นคนนี้ว่าเขาเป็นอย่างนั้น เขาไม่ดีอย่างนี้ ตัวของเรานั้นแหละตัวการ ให้ดูตัวของเรา พิจารณาใคร่ครวญ แก้ไขดัดแปลงตัวของเราให้ดี จิตใจนี้ฝึกได้ ถ้าฝึกไม่ได้พระพุทธเจ้าจะไม่สอน และพระพุทธเจ้าก็ไม่มีในโลก เพราะฝึกไม่ได้ เป็นพระพุทธเจ้าไม่ได้

แต่เมื่อฝึกได้แล้วก็เป็นพระพุทธเจ้าได้ สอนบรรดาสัตว์ มีสาวกเป็นสำคัญ ก็ได้สำเร็จมรรค ผล นิพพาน เป็นคนดีคนดี เลิศเลอไปได้ด้วยอำนาจแห่งธรรม เราก็เป็นมนุษย์คนหนึ่ง ควรจะได้บรรลุได้ธรรมเข้ามาเป็นเครื่องประดับใจไม่มากนักน้อย ขอให้มิในวันหนึ่ง ๆ เราจะอยู่ด้วยความมีหวัง วันหนึ่ง ๆ เรามีหวังด้วยความดีจิตใจเรา ตายไปแล้วไม่มีหวัง ภพนี้เราก็เป็นอย่างนี้แล้ว เป็นมนุษย์ตามฐานะกรรมดีชั่วของเรา และภพหน้าเราก็จะไปด้วยอำนาจแห่งกรรมเหมือนกัน

เพราะจิตใจไม่เป็นอิสระ ต้องมีสิ่งควบคุม สิ่งพาให้ไป ถ้ามีบาปมีกรรม ก็บาปกรรมพาให้ไป จุลลากให้ไป แม้ไม่ออกไปขนาดไหน ก็เหมือนนักโทษที่ถูกเขาจับได้ ใส่เข้าเรือนจำนั้นแหละ ไม่อยากไปก็ต้องได้เข้าเรือนจำ ชื่อว่านักโทษใครไม่อยากได้ ยิน ก็มาติดกับตัวของคนที่สร้างแต่โทษแต่กรรมเสียเอง นักโทษเต็มอยู่ในเรือนจำ ใครปรารถนาเมื่อไร นี้เรียกว่าสังคมไม่ยอมรับ สังคมไม่นับถือ แต่ผู้ที่ชอบความชั่วช้ำลามก แม้ไม่อยากเป็นนักโทษตามความสำนึกอันหนึ่ง แต่ความอยากทำความชั่วซึ่งเป็นทาง

แห่งนักโทษนักกรรม มันก็ติดกับตัวของเรารู้สร้างผู้ทำขึ้นมาเอง แล้วก็โดนเข้าไปเป็นนักโทษจนได้นั้นแหละ

นี่เราจะเห็นชัด ๆ นักโทษใครต้องการ แต่มีไหมละในเรือนจำ นักโทษ คนที่ต้องโทษอยู่นั้นมีขนาดไหน จนกระทั่งหาที่หลับที่นอนไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่นักโทษก็เป็นคล้ายคลึงกับมนุษย์เรา แต่ความเป็นอยู่ปุวยของนักโทษกับเราที่เป็นอิสระอยู่ตามบ้านตามเรือนของเราต่างกันมากนะ ในเรือนจำนี่เคลื่อนเลย นอนเหมือนนอนซุง ทั้ง ๆ ที่คนไม่ใช่ชอนซุง มีความรู้สึกนึกคิดดี ชั่ว สุข ทุกข์ประจำตนทุกคน แต่ก็ต้องได้ทนเมื่อเข้าไปถึงความ เป็นนักโทษแล้ว เต็มอยู่ในนั้น นอนกองกันอยู่เลยเชีย

พอคนนี่เคลื่อนไป สมมุติว่าถ่ายเบาถ่ายหนัก กลับมาไม่มีที่นอน กลิ้งกันอยู่ตามแถวนั้น นี่ทุกข์หรือไม่ทุกข์ นี่ก็คือตัวเองไปสร้างขึ้นมา ไม่ใช่อยู่ ๆ เจ้าหน้าที่เขาก็ไปหาจับมัดมือเข้ามา มัดคอเข้ามาใส่คุกใส่ตาราง ตัวเองนั่นแหละเป็นตัวเสียดจัญไรต่อตัวเองด้วยความคึกความคะนองของตัว แล้วสร้างในสิ่งที่โลกผู้ดีทั้งหลายไม่ปรารถนา ที่นี้เวลาไปเจอก็เจอสิ่งที่โลกผู้ดีไม่ปรารถนา แม้เราไม่ปรารถนาเราก็เจอ เพราะเราเป็นผู้สร้างเสียเอง ผลเป็นของเรา

เพราะฉะนั้นความเป็นนักโทษทั้งหญิงทั้งชาย จึงเป็นเรื่องของเราแต่ละคน ๆ กัน ด้วยเหตุนี้จึงพากันระมัดระวัง โลกมนุษย์นี้หาได้ คัดเลือกได้ในสิ่งที่ตั้งงามทั้งหลาย เราพอคัดเลือกได้ เหตุใดผู้เสือกเข้าไปในเรือนจำมันยังมี ไปติดคุกติดตาราง มองเห็นแล้วน่าสลดสังเวชมาก นี่ละมันต่างกัน ตั้งแต่เมืองมนุษย์เรา ฐานะของคนก็ไม่เหมือนกัน เพราะอำนาจไม่เหมือนกัน อำนาจแห่งบุญแห่งกรรมไม่เหมือนกัน มันก็เป็นไปตามอำนาจแห่งกรรมที่เราสร้างขึ้นมานั้นแหละ

นี่เราเกิดในแดนพุทธศาสนา คือตลาดแห่งมรรค ผล นิพพาน ได้แก่พระพุทธศาสนา ขอให้พี่น้องทั้งหลายทำความระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ซึ่งเป็นธรรมอันเลิศเลอนี้เข้าสู่ใจอยู่เสมอ จะประหนึ่งว่าเราเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าตลอดเวลา เพราะพุทโธก็อยู่ที่ใจของเรา ธัมโม สังโฆก็มีอยู่ที่ใจของเรา พุทโธ ธัมโม สังโฆ คือธรรมอันเลิศ ใจของเราเมื่อพาดพิงกับธรรมอันเลิศแล้ว ก็กลายเป็นธรรมอันเลิศ เป็นเงาของธรรมอันเลิศเข้าไปเรื่อย ๆ ติดพันกันไปจนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับธรรมอันเลิศนั้น

อย่างที่ท่านสอนไว้ในตำราว่า พุทโธหนึ่ง ธัมโมหนึ่ง สังโฆหนึ่ง พระพุทธเจ้าเป็นผู้ตรัสรู้ธรรม คຸຍ่เขี่ยชุดคันธรรมขึ้นมาให้ปรากฏแก่โลกได้กราบไหว้บูชา ประกาศธรรมสอนบรรดาสัตว์ จนปรากฏเป็นสาวกขึ้นมา ให้เราทั้งหลายได้กราบไหว้เป็นขวัญตาขวัญใจตลอดมา ท่านเรียกว่า พระรัตนตรัย แปลว่า แก้วอันเลิศเลอสามดวง คือพระพุทธ

เจ้าหนึ่ง พระธรรมหนึ่ง พระสงฆ์หนึ่ง นี่เป็นแก้วอันเลิศเลอ นี่เป็นความจดจำของเรา เพื่อจะเป็นทางเข้าไปถึงตัวจริงแห่งธรรมอันเลิศเลอ เราต้องยึดทางหรือยึดบันได เรา จะขึ้นบ้านเราต้องขึ้นกับบันได ยึดบันได เกาะบันไดให้ติด อย่าปล่อยวางบันได แล้ว ก้าวเดินต่อไปจนถึงบนบ้านของเราได้ด้วยกันทุกคน

ที่นี้คำว่าพุทโธ ธัมโม สังโฆนี่ก็เป็นสิ่งที่เราเกิดทุนจิตใจ ประหนึ่งว่าจิตใจนี้ก้าว ไปกับพุทโธ ธัมโม สังโฆ เมื่อก้าวไม่หยุดไม่ถอย ยึดพุทโธ ธัมโม สังโฆ เป็นสิ่งพาดพิง ถ้าพูดแบบโลกเรียกว่า เป็นบันไดของจิต แต่เราไม่อยากพูดอย่างนั้น มันเสียความ เคารพ แต่เราพูดถึงว่าจิตนี้ติดพันหรือเกาะติดกับพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ไป ไม่ลดไม่ละ เมื่อถึงจุดที่หมายปลายทาง คำว่าพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์นั้นก็ กลมกลืนเป็นอันเดียวกันกับใจ พุทโธ ธัมโม สังโฆ ทั้งสามรัตนะนี้ กลมกลืนเป็นอัน เดียวกัน ใจกับธรรมที่เป็นอันเดียวกันนั้นก็กลมกลืนเป็นอันเดียวกัน

นี่คือหลักธรรมชาติแท้ของผู้ปฏิบัติธรรม ได้ถึงแดนพ้นทุกข์โดยสมบูรณ์ ได้แก่ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ จะพาดพิงถึงกันไปตั้งแต่ คือบรรดาสัตว์ทั้งหลาย มี สาวกเป็นต้น เกาะติดตั้งแต่พุทโธ ธัมโม หลังจากนั้นก็กลายเป็นสังโฆภายในใจของเรา ขึ้นมา ทั้งสามพระรัตนตรัยนี้ก็มากกลมกลืนเป็นอันเดียวกันกับใจของเรา เรากับพุทโธ ธัมโม สังโฆ หรือธรรมธาตุเป็นอันเดียวกันเลย นี่คือผลแห่งการปฏิบัติธรรม ที่พระ พุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ให้เดิน หรือก้าวเดินไปเป็นขั้นๆ เหมือนเราขึ้นบันได ก้าวขั้นนี้ ก้าวขั้นนั้นก็ไปถึงบนบ้านโดยไม่สงสัย นี่เราก้าวไปด้วยอำนาจแห่งศีลแห่งทานการ ภาวนาของเราทุกทีทุกวัน นี้เรียกว่าก้าวเดิน ๆ จิตใจของเราก็สัมผัสสัมพันธ์กับธรรมไป ตลอดในเวลาเราทำบุญให้ทาน เมื่อถึงที่สุดเพราะอำนาจแห่งการก้าวเดินไม่หยุดไม่ ถอยแล้ว ก็ถึงธรรมธาตุ หรือพุทโธ ธัมโม สังโฆโดยหลักธรรมชาติ ซึ่งกลมกลืนเป็นอัน เดียวกันหมดแล้ว

ดั่งที่เคยยกตัวอย่าง หรือเทียบเคียงให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ว่า แม่น้ำมหาสมุทร นั้นกว้างขนาดไหน ผู้ที่เห็นแล้วก็ไม่สงสัย ผู้ไม่เห็นก็เชื่อคำบอกเล่าของกันและกันว่า แม่น้ำมหาสมุทรนี้กว้าง ลึกกว่าบรรดาแม่น้ำทั้งหลาย เช่นน้ำในตุ่ม ในไห ในห้วยหนอง คลองบึง นี่ก็ว่าแม่น้ำใหญ่ แม่น้ำเล็ก แต่สู้น้ำมหาสมุทรไม่ได้ แม่น้ำมหาสมุทรจึง เป็นที่รวมแห่งแม่น้ำทั้งหลาย

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมของพระพุทธเจ้าได้แก่ มหาวิมุตติ มหานิพพาน นี้เทียบกับ น้ำมหาสมุทร น้ำมหาสมุทรนั้นเวลาจะกลายเป็นแม่น้ำมหาสมุทร ก็เพราะอาศัยน้ำสาย ต่าง ๆ จากน้ำฝนที่ตกลงมาจากบนฟ้า ไหลลงมาสู่พื้นแผ่นดินแล้วก็ไหลรวมลงไป มหาสมุทร มหาสมุทรเลยเป็นที่บรรจุของน้ำทั้งหลายทั่วแดนโลกอันนี้เข้ามาสู่จุดเดียว

นี่ท่านเรียกว่า น้ำมหาสมุทร ที่นี้ฝนตกมาจากที่ไหน ไหลมาจากคลองใด ๆ ก็ไหลเข้าไปสู่มหาสมุทร ๆ ด้วยกันทั้งนั้น นี่แหละเมื่อเราบำเพ็ญคุณงามความดีก็เช่นเดียวกันกับข้อเปรียบเทียบอันนี้ คือมหาวิมุตติ มหานิพพานนั้น เป็นธรรมอันกว้างขวางครอบคลุมโลกธาตุ ซึ่งเทียบกับน้ำมหาสมุทรนั้นแหละ

เมื่อผู้บำเพ็ญมาโดยลำดับ ๆ น้ำมหาสมุทรนี้รับมาจากน้ำฝนที่ตกมาจากบนฟ้า มาตามคลองสายต่าง ๆ เข้ามาสู่มหาสมุทรฉันใด มหาวิมุตติ มหานิพพานก็เป็นที่รวมของจิตใจแห่งสัตว์โลกผู้บำเพ็ญคุณงามความดีทั้งหลายเป็นระยะ ๆ เช่นเดียวกับแม่น้ำสายต่าง ๆ ไหลลงสู่มหาสมุทร เป็นระยะใกล้ระยะไกลต่างกัน แม่น้ำสายนี้ไหลลงไป น้ำนี้ไหลลงไป น้ำนั้นไหลเข้ามา อันไหนเข้าไปถึงแม่น้ำมหาสมุทรแล้ว น้ำนั้นก็กลายเป็นน้ำมหาสมุทรไป อันใดที่ยังไม่เข้าถึงก็เรียกว่า น้ำคลองนั้น ห้วยนั้น ไหลเข้ามาจนจะถึงมหาสมุทรแล้ว

ผู้บำเพ็ญคุณงามความดี บำเพ็ญไม่หยุดไม่ถอย จึงเทียบกับแม่น้ำที่ไหลมาจากคลองต่าง ๆ จะเข้าสู่มหาสมุทรฉันนั้นเหมือนกัน คือเมื่อเราบำเพ็ญคุณงามความดีได้มากขึ้น ๆ ก็เท่ากับเราก้าวเดินจนจะเข้าถึงมหาวิมุตติ มหานิพพานเข้าแล้วโดยลำดับ พอจิตใจบรรลุนิพพานซึ่งจากการบำเพ็ญเต็มภูมิแล้ว ความบริสุทธิ์ของใจที่เรียกว่า ตรัสรู้หรือบรรลุนิพพานขั้นสูงสุดนี้ เรียกว่าเข้าถึงมหาวิมุตติ มหานิพพานแล้ว ที่นี้เมื่อจิตดวงที่บริสุทธิ์นี้ได้เข้าถึงนี้แล้ว คำว่าผู้นั้นบำเพ็ญมาจากสายนั้นสายนี้ เป็นคนสกุลนั้นสกุลนี้ บำเพ็ญบารมีมาจากภพนั้นชาตินี้จนมาถึงบัดนี้ หมดปัญหาไปโดยสิ้นเชิง จะยังเหลือแต่ มหาวิมุตติ มหานิพพานของจิตดวงที่อยู่ในมหาวิมุตติ มหานิพพานอันใหญ่หลวงนั้นแล

นี่แหละจิตบำเพ็ญเข้าไปแล้ว จะไม่ได้ทูลถามพระพุทธเจ้า ใครก็ตามบรรดาสาวกทั้งหลาย เมื่อเข้าถึงนิพพานแล้วจะไม่ถามถึงพระพุทธเจ้า ไม่ถามถึงนิพพาน ไม่ถามถึงวิมุตติ เพราะจิตนี้เป็นอันเดียวกับนิพพานกับวิมุตติเรียบร้อยแล้ว เช่นเดียวกับน้ำที่ไหลจากคลองเข้าสู่มหาสมุทรแล้ว เรียกว่ามหาสมุทรได้คำเดียว จะเรียกว่าน้ำคลองนั้นคลองนี้ไม่ได้ นี่ก็เรียกว่าจิตนี้เข้าถึงมหาวิมุตติ มหานิพพาน หรือธรรมธาตุโดยถ่ายเดียวเท่านั้น จะเรียกว่าผู้นั้นผู้นี้ คนสกุลนั้นสกุลนี้ บำเพ็ญมาจากภพนั้นชาตินี้ ก้าวเดินมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงบัดนี้นั้น พุดไม่ได้ พุดได้แต่เวลาบำเพ็ญอยู่ พอเข้าถึงจุดนั้นแล้วลบไปหมด เป็นธรรมธาตุอย่างเดียวกันหมด

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าที่เลิศเลอ เลิศถึงขั้นนี้แล้วหมดทางต้องติ จะชมจะติว่าอย่างไร เลยไปหมดทุกอย่าง นี่ท่านบอกว่าโลกุตระธรรม แปลว่าธรรมเหนือโลก คือเหนือโลก สมมุติโดยประการทั้งปวง ไม่มีอะไรเทียบได้ เช่นอย่างเราจะเทียบ หรือเราตั้งชื่อทุกวัน นี้ว่า นิพพานัน ปรหม์ สุขิ พระนิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง อย่างนี้ก็ยังมีอยู่ในขั้นสมมุติอยู่ จะ

สุขเยียมสุขยอดเป็นสุขอย่างยิ่ง ก็ยังมีสมมุติเข้าพาดพิงอยู่ แต่สุขในพระนิพพานอย่างแท้จริงนั้นไม่มีใครคาดได้เลย มีแต่พระอรหันต์และพระพุทธรเจ้าเท่านั้นเป็นผู้ทรงไว้ และทราบด้วยตัวเองโดยไม่มีทางสงสัยแม้รายเดียวเลย

ธรรมประเภทนี้ใครเข้าถึงแล้วไม่ถามกันเลย พระพุทธรเจ้าทุก ๆ พระองค์เป็นธรรมธาตุครอบโลกธาตุเวลานี้ และพระสงฆ์สาวกที่เป็นสาวกของพระพุทธรเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ นั้นมีจำนวนมากขนาดไหน เพียงพระพุทธรเจ้าพระองค์เดียว พระสาวกของท่านมีจำนวนเท่าไร แล้วรวมสาวกทั้งหลายของพระพุทธรเจ้าทุก ๆ พระองค์มาเป็นอันเดียวกันแล้ว นั่นแลคือธรรมธาตุครอบโลกธาตุเสมอกันหมด เป็นอันเดียวกันหมด นี่คือผลแห่งการปฏิบัติกลั่นกรองจิตใจของเรา ที่ขุ่นมัวมัวสุ่มไปด้วยสัวมด้วยถาน ด้วยกิเลสตัณหา ซึ่งมีแต่ของสกปรกโสภณ ที่เจือปนคลุกเคล้าไปด้วยความทุกข์มากน้อยตลอดไป ในบรรดาสัตว์ทั้งหลายมีอย่างเดียวกันนี้หมด ท่านข้ามอันนี้ไปหมดแล้ว สิ่งเหล่านี้จึงไม่มี ท่านประกาศก้องสอนพวกเรา รื้อถอนหรือชนพวกเราให้ขึ้นจากหล่มลึกคือกองทุกข์ทั้งหลายที่กิเลสมันบีบบีบใส่ไฟให้จมอยู่ในกองสัวมกองถานนั้น ให้พ้นจากกองทุกข์ไปโดยลำดับลำดับ

ท่านถึงได้ท้อพระทัย เพราะการจุดลาก การแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกให้ไปในทางที่ดีนี้ จะถูกกิเลสขัดขวางต้านทานตลอดไปเลย ถ้ากิเลสหนาเท่าไร คำว่าความดีนี้คิดไม่ได้ พูดถึงไม่ได้ มีคนใดคนหนึ่งไปพูดให้ได้ยินนี้ขวางหูตันที่ทันใดเลย นี่เพราะอำนาจกิเลสตัวสร้างกองทุกข์ มหันตทุกข์ มหาภัยต่อสัตว์ทั้งหลาย ไม่พอใจ กิดขวางจิตใจที่แยบออกไปคิดเรื่องบุญเรื่องทานไว้โดยสิ้นเชิง ไม่ให้คิดออกไป จึงเป็นการลำบากที่พระพุทธรเจ้าทรงท้อพระทัย เพราะกำลังกิเลสที่มันกิดขวางจิตใจของสัตว์ทั้งหลายไม่ให้ระลึกถึงความดีงามทั้งหลาย ให้สร้างความดีงามทั้งหลายได้ มันมากต่อมาก จึงทรงท้อพระทัย พระองค์ก็อุตสาหะพยายามสั่งสอนสัตว์โลกตามที่สัตว์โลกมีอุปนิสัย มีนิสัย จนกระทั่งถึงตรัสรู้มรรค ผล นิพพานได้แทรกกันอยู่กับสัวมกับถาน คือมนุษย์และสัตว์ที่ไร้สาระนั้นแล เปรียบเหมือนสัวมเหมือนถานนั้นนะ

ส่วนท่านผู้มีอุปนิสัยพอที่จะบรรลุหรือบรรลุมรรค ผล นิพพานได้ ก็แทรกกันอยู่ในสัวมในถานนั้นแล ท่านจึงได้อุตสาหะพยายามแนะนำสั่งสอน จุดลากลำบากขนาดไหนก็ทนเอา สุดท้ายท่านเหล่านั้นก็หลุดพ้นไปจากกองทุกข์จนได้นั้นแล อันนี้เราก็จมอยู่ในสัวมในถานคือกิเลสครอบหัวใจเรา ให้เอาธรรมของพระพุทธรเจ้ามาจุดมาลากเราออกจากสัวมจากถาน คือความขี้เกียจขี้คร้าน ขี้อ่อนแอ เป็นขี้ทั้งหมดอยู่ในใจของเรา ให้ถอดถอนอันนี้ออกไปสู่ทาน สูศีล สูภาวนา สูความระลึกถึงอรรถถึงธรรมเป็นประจำ วัน วันหนึ่ง ๆ เราจะมีทางเล็ดลอดไปจนได้เมื่อเราระลึกอยู่เสมอ ด้วยความอุตสาหะ

พยายามไม่ลดละถอยหลังแล้ว น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงกับมหาวิมุตติ มหานิพพานนั้นจะเป็นสมบัติของเราผู้ทรงไว้แต่ผู้เดียวโดยประจักษ์ จะไม่ต้องไปถามใครเลย จึงขอฝากธรรมะนี้ไว้กับบรรดาพี่น้องทั้งหลายให้ได้ไประลึก

การเทศนาว่าการทั้งนี้ หลวงตาไม่มีความสงสัยแม้เม็ดหินเม็ดทราย ประหนึ่งว่าถอดออกมาจากหัวใจมาสอนพี่น้องทั้งหลาย ซึ่งตั้งแต่เกิดมาก็ไม่เคยเห็นองค์พระศาสดาเลย พระพุทธเจ้าก็อ่านแต่ตำรับตำรา ว่าเป็นพระลัทธิตถราชกุมาร อยู่ในกรุงกบิลพัสดุ์ เสด็จออกทรงผนวช ๖ พระพรรษาได้ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เราก็ได้ยินแต่ตำรับตำราท่านแสดงไว้ องค์ศาสดายังไม่เคยเห็น แต่เมื่อเชื่อธรรมดาเชื่อธรรมของท่านที่แนะนำสั่งสอนไว้ เราก็พยายามตะเกียกตะกายศึกษาเล่าเรียน ระลึกตามอรรถตามธรรมทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว ควรละก็ละ ควรบำเพ็ญ บำเพ็ญไปโดยลำดับลำดับมา

เช่นอย่างการภาวนา นี่คือการบำเพ็ญ ดำเนินไปตามสายทางที่ทรงสั่งสอนไว้เรียบร้อยแล้ว ค่อยก้าวเดินไป ๆ จิตก็ค่อยเปลี่ยนตัวไปตั้งแต่ความมืดดำดำตา ค่อยมีความสว่างไสว ระลึกรู้บุญ ระลึกรู้บาป จิตใจค่อยแนบสนิทกับธรรมเข้าเรื่อย ๆ เอาจนกระทั่งถึงสุดยอดของธรรมจากการบำเพ็ญ ถึงขั้นไม่สงสัยแล้ว พุดแล้วขอสาธุขึ้นเดี๋ยวนี้เลย เราไม่สงสัยพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ แม้ไม่เคยเห็นพระรูปพระร่าง พระโฉมท่านก็ตาม แต่พุทธะที่แท้จริง พระพุทธเจ้าที่แท้จริงคืออะไร นั่นแลคือมหาสมุทรทะเลหลวง นั่นแลคือมหาวิมุตติ มหานิพพาน กับจิตที่บริสุทธิ์แล้วเป็นอันเดียวกัน แล้วจะถามกันหาอะไร นี่ท่านทั้งหลายนำไปคิดนะ

เราแนะนำสั่งสอนโลก สั่งสอนด้วยความเมตตาสงสารล้วน ๆ ไม่ได้หวังเอาอะไรเลยในโลกในสงสารนี้ มีแต่หวังอุ้มชูชาติไทยของเราให้พ้นจากหล่มลึก คือความที่จะล่มจะจมลงทะเลหลวงให้ได้รับความทุกข์ทรมาน หมดศักดิ์ศรีดงามทั่วกันทั้งประเทศ ให้ได้ฟื้นตัวขึ้นมาสู่ความสมบูรณ์พูนผล ที่พอเป็นไปได้เหมือนโลกทั่ว ๆ ไป และพื้นจิตใจให้รู้ศีลรู้ธรรม รู้การบำเพ็ญภาวนาภายในตัวของเราแต่ละคน ๆ เราก็จะได้รับความสุขความเจริญยิ่งขึ้นไป ๆ นี่หลวงตามีความมุ่งหมายกับพี่น้องทั้งหลายอย่างนี้ มุ่งหมายอย่างที่ว่าทองคำ ๆ จนกระทั่งเขาจะไม่อยากมองดูหน้าหลวงตาบ้วนนั้นแหละ

ถ้าพูดแบบโลก ๆ หรือพูดแบบตลกนะ หลวงตาบ้วนไปไหนนี่เขาแตกฮือ ๆ ประชาชนแตกฮือ ๆ มาแล้ว ๆ อะไรมาแล้ว ก็หลวงตาบ้วนละชิ แล้วหลวงตาบ้วนเป็นอะไร ถึงว่ามาแล้วตื่นตื่นกัน ก็มานี้ท่านจะมาบิบบเอาทองคำ เอาดอลลาร์ เอาห้าเอาสิบตามคอตามข้อมือของใครก็ตาม ท่านบิบบเอาหมดจะว่าไง ไม่กลัวท่านได้หรือ เหนอ อย่างนั้นหรือ แนะนำรู้กัน เพราะฉะนั้นเขาถึงต้องระวังหลวงตาบ้วน ไปที่ไหนเอาจริง ๆ พอเจอหน้าไหนล่ะทองคำ ไหนล่ะดอลลาร์ เป็นอย่างเขาว่าจริง ๆ นี่ละถ้าพูดแบบโลก ๆ จน

ประชาชนทั้งหลายเขาไม่ยอมมองดูหน้าหลวงตาบัว ถ้าพูดเป็นแบบธรรมแล้ว มองเห็นหลวงตาบัวฟากทะเลสาบ ทางนี้ยิ้มแย้มแจ่มใส กราบราบไปแล้ว ๆ เพราะอำนาจแห่งเมตตาธรรมครอบโลกธาตุและเมืองไทยของเรา ด้วยการรื้อฟื้นให้หลุดพ้นจากทุกข์ไปด้วยอำนาจแห่งจิตเมตตาล้วน ๆ นี้ละเราช่วยพี่น้องทั้งหลาย ช่วยแบบนี้

การเทศนาว่าการทั้งนั้น เราไม่เคยมีความสงสัยข้องใจ จะว่าวัตรรอยก็แล้ว แต่ เพราะเดินไปทางสายเดียวกัน ไม่ว่าวัตรรอยมันก็เป็นวัตรรอย ไม่ว่าเดินตามก็เป็นเดินตาม การปฏิบัติ พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นจากการบำเพ็ญในธรรมทั้งหลาย เมื่อตรัสรู้แล้วพระองค์ไม่ทรงถามใครเลย เพียงพระองค์เดียวเท่านั้นตรัสรู้ขึ้นมา สั่งสอนสัตว์โลกทั่วแดนโลกธาตุ ไม่หวาดไม่หวั่นไม่ไหวต่อสิ่งใด เพราะแนต่อสิ่งที่ทรงรู้ทรงเห็นแล้วอย่างมั่นคง จะว่าร้อยหรือพันเปอร์เซ็นต์ก็สุดที่จะกล่าว ด้วยความแนพระทัยท่าน

บรรดาสาวกทั้งหลายที่ได้รับบรรณาธิบายธรรมจากท่านปฏิบัติตาม ก็เข้าถึงขั้นแนแบบเดียวกัน พระสงฆ์สาวกทั้งหลายก็ไม่สงสัยพระพุทธเจ้า ไม่สงสัยธรรมที่ตนบรรลุนี้ก็ปฏิบัติมาแบบเดียวกัน เดินไปตามรอยเดียวกัน พูดแล้วขอสาธุซ้ำอีก ไม่ทูลถามพระพุทธเจ้าว่าอยากจะทำอะไร อยากจะเห็นพระพุทธเจ้า เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า พระองค์พระรูปพระโฉมเช่นไร ก็ไม่ต้องการ เพราะความอิมพองแห่งธรรมทั้งหลายในหัวใจนี้ เป็นธรรมที่เลิศเลอที่พระพุทธเจ้าประสิทธิ์ประสาทให้แล้ว คุณค่าเกินกว่าที่จะไปตามดูพระรูปพระโฉมพระองค์เป็นไหน ๆ

เพราะฉะนั้น บรรดาพระสาวกทั้งหลายตรัสรู้ธรรมขึ้นมา จึงไม่ค้นหาพระพุทธเจ้า นอกจากใจที่บริสุทธิ์อิมพองในธรรมทั้งหลายนี้อย่างเดียวเท่านั้น นี้เราก็ปฏิบัติมาอย่างนี้ ปฏิบัติแทบล้มแทบตาย นี่เป็นต้นเหตุ ผลที่ได้รับขึ้นมาเป็นที่พึงพอใจตลอดอนันตกาล เรียกว่านิพพานเที่ยง การเกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่มีใครเกินสัตว์โลกและเกินเราไปเลย เมื่อเข้าถึงขั้นที่ตัดขาดสะบั้นจากความเกิดตายซึ่งแบกหามกองทุกข์ไปนี้ออกจากจิตใจโดยสิ้นเชิงแล้ว ไม่มีอดีต ไม่มีอนาคต ปัจจุบันก็ไม่มี เพราะเป็นสมมุติทั้งหมด เหลือแต่ธรรมชาติที่พอตัวเต็มเหนี่ยวแล้วเท่านั้นภายในจิตใจ จากการปฏิบัติด้วยความตะเกียกตะกายของตัวเอง

พี่น้องทั้งหลาย บรรดาสัตว์โลกทั่ว ๆ ไปที่เป็นชาวพุทธ ขอให้ยึดหลักธรรมนี้ไว้ไปปฏิบัติ จะไม่เป็นอย่างอื่น ความทุกข์ยากนี้เพื่อความสุขแก่ท่านทั้งหลายผู้บำเพ็ญเองอย่าเป็นความอดทนระอาใจ ยากลำบากในการสร้างคุณงามความดี เอา ยากเถอะ ว่าจั้นเลย ยากเพื่อง่าย ทุกข์เพื่อสุข ไม่เหมือนเขายากเพื่อยาก ทุกข์เพื่อมหันตทุกข์ คือผู้พยายามทำตั้งแต่ความชั่ว คนทำชั่วเขาก็ยากเหมือนกัน แต่เขาพอใจทำ วิถีทางเดินของ

เขาเป็นอย่างนั้น เขาต้องบึกบึนไปตามทางเดินของเขา ยากง่ายเขาก็ทำ จนกระทั่งได้ เป็นนักโทษหรือติดคุกติดตะรางเพราะความยากนั้น เขาก็ยอมรับ

ที่นี่เรายากเพื่อความดี เอา ยากไปทุกซัไป ความดีนี้จะสนองขึ้นมาจากความยากของเรา กลายเป็นความง่าย เป็นความสุขความเจริญพ้นจากทุกซัไปได้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายจดจำ ธรรมที่หลวงตามาเทศน์นี้เรียกว่าเทภระจาตเลยนะ หลวงตาไม่ได้รักไม่สงวนแต่อย่างใด ยิ่งกว่าความเมตตาโลกที่มีคุณค่ามาก อันนี้มากกว่า ที่เราจะมาเก็บไว้เก็บไว้ไม่เกิดประโยชน์อะไร ของที่มีค่ามีราคา เช่นทองคำอย่างว่านี้ มันก็ไม่มีประโยชน์เอาไปไว้เพื่อประโยชน์ก็เป็นประโยชน์ เช่นเอาไปไว้ในคลังหลวงของเรา คลังหลวงนี้คือหัวใจของชาติ พอทองคำเข้าสู่คลังหลวงแล้วเป็นหัวใจของชาติขึ้นมาทันที แม้จะไม่จับจ่ายไปไหนก็ตาม นี่คือหัวใจของชาติเท่านั้น พอใจกัน อบอุ่นกันทั่วเมืองไทย ธรรมก็อย่างนั้นเหมือนกัน จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ยึดไปเป็นหลักเป็นเกณฑ์

การเทศนาว่าการนี้ หลวงตาไม่ได้เอาโลกเอาสงสาร เอาถึงขยะแยะมาเป็นเครื่องกีดกัน หรือกีดขวางนะ เช่นพูดอย่างนี้ เขาจะตำหนิอย่างนั้น เทศน์อย่างนั้นเขาจะตำหนิอย่างนี้ เขาจะโจมตีอย่างนั้นอย่างนี้ นี่ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นถึงขยะต่อธรรมทั้งหลายที่เหนือโลกเป็นไหน ๆ ซึ่งแสดงหรือครอบโลกธาตุอยู่เวลานี้ อย่างหลวงตาบัวนำมาเทศนาว่าการพี่น้องทั้งหลายนี้ก็เหมือนกัน จึงไม่เคยหวั่นเคยไหวกับอะไรทั้งนั้น ความกลัวเราก็ไม่มี ความกล้าเราก็ไม่มี ความได้ความเสีย ความแพ้ความชนะ เราไม่มีในธรรมทั้งหลาย และไม่มีในหัวใจของเรา มีแต่สั่งสอนโลกด้วยความเมตตาแล้ว ๆ เราจึงไม่เคยหวั่นไหว

การแสดงออกทั้งนี้เป็นที่แน่ใจทุกบทุกบาทแห่งธรรม ไม่ว่าธรรมชั้นใดภูมิใด จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้นเราไม่สงสัย ถอดออกจากหัวใจนี้ทุ่มเทลงไปเพื่อจิตใจของท่านผู้มีเจตนาหวังอรรถหวังธรรมแล้วจะได้ยึดได้เกาะ ได้ถือไปเป็นข้อปฏิบัติตามกำลังแห่งความสามารถของตน เราจึงไม่เคยหวั่น ใครตำหนิติม

ถ้ามีหวั่นอยู่ เขาตำหนิอย่างนั้น เขาชมอย่างนี้ ธรรมก็ไม่เป็นของแปลกประหลาดอะไร ก็เหมือนโลก โลกก็เหมือนธรรม ไม่เหนือกัน แล้วกราบไหว้กันหาอะไร คักดีสิทธิ์พิเศษที่ไหน ธรรมเหนืออยู่แล้ว ท่านถึงเรียกว่าโลกุตระธรรม เหนือตลอดเวลา นำมาสอนโลกสกปรก ธรรมนั้นสะอาดสุดยอดแห่งธรรม แล้วจะเสียหายไปที่ไหน นี่การแสดงเพื่อพี่น้องทั้งหลาย เราก็ไม่ได้หวังเอาอะไร ได้อะไรนะ การสอนพี่น้องทั้งหลาย เรียกว่าสอนหมดเปลือก ถอดออกมาจากหัวใจทั้งหมดมาสอน เพื่อหวังอะไรเราไม่มี มีแต่เพื่อพี่น้องทั้งหลายได้รับแล้วจะได้เป็นมงคล มหามงคลแก่ตน เมื่อปฏิบัติได้มากน้อยเท่านั้น เราจึงอุตสาห์พยายามทุกแง่ทุกทาง

ฟังซิ อย่างเมื่อคืนหรือเมื่อไร นี่เราก็ได้ยินได้ฟังมาแล้ว หาเรื่องมาโกหกที่ไหน เราสร้างความดีเพื่อชาติบ้านเมืองเต็มเม็ดเต็มหน่วย ใ้เรื่องเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหมทั้งหลาย เราไม่ต้องพูด พูดแค่มนุษย์เรานี้ มันยังทะเลาะถกเถียง เป็นสนามหมากัดกันได้ในวงแหง่ชาวพุทธของเรา ในเมืองไทยนี้แหละ ผู้หนึ่งทำความดีความดีแทบเป็นแทบตาย คนหนึ่งไม่ได้ทำอะไรเลย มีแต่กิดแต่ขวาง มีแต่ถีบแต่ยัน มีแต่จุดแต่เผา ตลอดเวลา และเอาสิ่งเลวร้ายทั้งหลายนี้มาประกาศตนว่าเป็นผู้เลิศเลอ ใครเชื่อได้ไหม พิจารณาซิ

แต่ผู้ที่ทำความดีงามทั้งหลายแทบเป็นแทบตาย กลายเป็นผู้ชวนชววยหาโทษหาภัย หาพินหาไฟมาเผาโลกมีไหม พิจารณาซิ นี่ก็ได้พยายามสร้างเต็มกำลัง ประกาศตนมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายเป็นเวลาร่วม ๕ ปีนี้แล้ว ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวหลวงตา เราไม่เห็นอะไรมีคุณค่ายิ่งกว่ามนุษย์เราที่อยู่ร่วมกัน เราจึงทุ่มลงไปทุกสิ่งทุกอย่าง สมบัติเงินทองข้าวของ อรรถธรรมมีเท่าไรทุ่มลงไป ๆ เต็มกำลังของเรา เราไม่มีอะไรติดหัวใจเลย แม้เช่นนั้นมันก็ยังมิ

นี่เราก็พูดตามหลักความจริง แล้วเราไม่ได้ไปก่อโทษก่อกรรม ไม่ไปผูกกรรมผูกเวรกับผู้หนึ่งผู้ใด ดังภาษิตท่านแสดงไว้ว่า น หิ เวเรน เวรานิ สมฺมมฺตฺธิ กุทฺทจํ ตลอดกาลไหน ๆ เวรย่อมไม่ระงับเพราะความก่อกรรมก่อเวรต่อกัน แต่เวรจะระงับลงได้ด้วยการไม่ก่อกรรมก่อเวรซึ่งกันและกัน ใครจะว่าอะไรก็ตาม หลวงตาบัวไม่เคยก่อกรรมก่อเวรต่อผู้ใด มีแต่ทำประโยชน์ให้โลก นี่ก็ประกาศก้องมาทั่วทุกแห่งทุกหน เท่าที่ทราบได้จากคำบอกเล่าของผู้มาเล่าเรื่องราวนี้ให้ฟัง ไม่ใช่เป็นผู้โกหกปกกลมเราพอจะเชื่อถือไม่ได้ เป็นบุคคลที่เชื่อถือได้ ตายใจได้มาพูดให้ฟัง ว่าหลวงตาบัวนี่กำลังสร้างความดี เวลานี้กำลังถูกหมายหัว ถูกเต็ดหัว นายกรัฐมนตรีหนึ่งที่ถูกหมายหัว ถูกเต็ดหัวจากพวกมหาอำนาจป่าเถื่อนอะไรก็ไม่ทราบแหละ มหาอำนาจ มหาภัยเหล่านี้

คือนายกรัฐมนตรี หนึ่ง หลวงตาบัว หนึ่ง แล้วพระหรือประชาชนผู้ใดก็ตามที่คัดค้านต้านทาน ไม่เห็นไปตามพวกของเขานั้น จะถูกหมายหัวไปเรื่อย ๆ เต็ดหัวไปเรื่อย ๆ เวลานี้ประกาศออกมา เป็นยังไงเลวร้ายหรือไม่เลวร้าย เมืองไทยเราเป็นยังไง พระแท้ ๆ นะ เราได้ทราบ พระเป็นผู้กล่าวอาฆาตมาดร้าย เป็นผู้เต็ดหัวนายกรัฐมนตรี เต็ดหัวหลวงตาบัว และเต็ดหัวพระผู้ที่คัดค้าน เต็ดหัวฆราวาสผู้คัดค้านเพื่อสมบัติแห่งชาติไทยของตนเอง ถูกหมายหัว ถูกเต็ดหัวทั้งนั้น

นี่ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง การกล่าวทั้งนี้เราไม่ได้กล่าวด้วยความอาฆาตมาดร้าย กล่าวตามหลักความจริง ที่การสร้างความดีมันก็มีความชั่วเข้ามาแทรกแซง เพราะคนดีมี คนชั่วมี สับปนกันอยู่ พระก็มีทั้งพระดี พระชั่ว พระพุทธเจ้า พระเทวทัต มันก็สับปน

กันไป นี่จึงมาเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เพื่อให้คิดให้เลือกเอา แต่ไม่ได้ให้ไปก่อกรรม ก่อเวรต่อผู้ใดก็ตาม ถ้าก่อกรรมกันก่อเวรกันก็ให้ก่อกับตัวเอง ก่อโดยความเป็นธรรม คือเวลานี้ธรรมกับกิเลสนี้ สู้กิเลสไม่ได้นะ มีแต่กิเลสพืดเอา หัวพืดหัวเหวี่ยง ล้มหาย หมูหายหมาไปไม่รู้ตัว นี่กิเลสพืดเอา ให้ก่อกรรมก่อเวรกับกิเลสนะ จะเป็นธรรมอย่าง ยิ่ง เคียดแค้นให้กิเลส ก่อกรรมก่อเวรกับกิเลส พืดกิเลสให้มันขาดสะบั้นลงไปจากใจ

กิเลสยังไม่ขาดสะบั้นเมื่อไร ตายเป็นตาย ชัดกันกับกิเลสตลอดไป ผูกกรรมผูก เวรกันอย่างนี้เป็นอรรถเป็นธรรม ไม่ได้เป็นผูกกรรมผูกเวรเหมือนกิเลส นี่เป็นเรื่อง ธรรม ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ ถ้าหากว่าจะก่อกรรมก่อเวรให้ก่อกับตัวเองนะ เวรกรรม มันอยู่กับตัวของเรา ก่อกรรมก่อเวร คือก่อความตียดกัน ชะล้างความชั่วให้มันหมดไป จากใจของเรา นี่ถูกต้อง ที่จะไปหาก่อกรรมก่อเวรคนนั้นคนนี้

แม้แต่ได้ยินอย่างนี้ เราก็สลดสังเวชพอแล้วนะ ท่านทั้งหลายฟังเป็นยังงี้ พระ แท้ๆ ออกคำพูดคำจามาชนิดนี้เคยมีที่ไหน พุทธศาสนาในเมืองไทยของเรา ที่จะเด็ด หัว หมายหัวผู้ทำความตึงามทั้งหลาย เราก็ไม่เคยมีเคยเห็น แต่นี้มันก็เป็นขึ้นมาแล้วใน วงแห่งชาวพุทธ หรือในวงแห่งพระเจ้าพระสงฆ์ของเราอย่างชัดเจน แล้วจะให้ว่ายังงี้ เราสอนธรรมด้วยความถูกต้องแม่นยำตามความสัตย์ความจริง เมื่อได้ยินได้ฟังมาอย่างงี้ เราก็พูดตามนั้น เราไม่ได้ยินต่อปากต่อคำที่มาพูดว่าจะมาหมายหัวหลวงตาบัว เราก็ไม่ ได้ยินต่อปากต่อคำ เราก็นำมาเล่าตามความเป็นจริงที่เขามาเล่าให้ฟังนี้แหละ ให้ท่าน ทั้งหลายยึดไว้เป็นคติ

ผู้ที่เลวร้ายต่อชาติบ้านเมืองมีอยู่อย่างนี้ ความดิบความดีไม่สนใจจะทำ แต่สิ่งใด ที่จะทำลายชาติ ศาสนาให้ล่มจม โอ้ย เป็นที่สนใจมาก ติดประกาศเต็มบ้านเต็มเมือง อย่างไม่มีมารยาท สัตว์หรือเด็กกอมมือเขาก็ไม่ทำ แต่เหล่านี้เป็นพระก็มี เป็นฆราวาสก็มี ช่วยกันติดป้ายประกาศโฆษณา ให้เป็นไปตามความต้องการของตน ส่วนผิด ถูก ชั่ว ดี ไม่สนใจ นี่มีเต็มเกลื่อนไปหมด ไปทางภาคเหนือก็มี เขาบอกว่้างั้น มีไปทางนั้น ๆ นี่เรา ก็ทราบจากคำบอกเล่าของเขา แต่ไม่เท็จ เป็นความจริง

นี่ละความเลวร้าย มันก่อไปทุกแห่งทุกหน เราเป็นคนดิบคนดี เป็นเจ้าของ สมบัติแห่งชาติไทย เราจะหัวหดอยู่ในกระดองเหมือนเต่าหรือ ให้ถามดูตัวเองนะทุกคน เราเป็นคนทั้งคนรักชาติสมบัติของชาติไทยทั้งชาติ ๖๒ ล้านคน เราไม่ใช่เต่าหัวหดอยู่ใน กระดอง เป็นผู้รักษาทรัพย์สมบัติ อันใดที่มาควรปิดต้องปิด ควรเป่าต้องเป่า ควรวิธีใด เป็นหน้าที่ของเจ้าของสมบัติ จะปฏิบัติต่อผู้ที่เกี่ยวข้องหรือสิ่งเลวร้ายทั้งหลายนั้น เพื่อรักษาสมบัติของตน จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายพิจารณา จิตใจให้เข้มข้นทุกคน ๆ นะ วันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com